

Sygn. akt I Ca 376/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SO Iwona Podwójniak

SO Joanna Składowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z wniosku S. K.

z udziałem (...) Spółki z o.o. w W.

o złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 30 września 2015 roku, sygnatura akt I Ns 1160/15

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt I Ca 376/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 września 2015r., wydanym w sprawie sygn. akt I Ns 1160/15, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli oddalił wniosek S. K. o złożenie świadczenia do depozytu sądowego.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2015r. S. K. wniosła o wyrażenie zgody na złożenie do depozytu sądowego kwoty 200,27 złotych, której zapłaty domaga się od niej (...) Sp. z o.o. w W. z tym zastrzeżeniem, że przedmiot świadczenia będzie wydany A. P. – Wiceprezesowi Zarządu ds. Sprzedaży i Logistyki nc+ po przedstawieniu prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli, zasądzonej w/w należność od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika.

Jak zauważył Sąd pierwszej instancji, instytucja złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uregulowana przepisami art. 467 – 470 kc stanowi jedną z form tzw. zastępczego wykonania zobowiązania. Wykonanie zobowiązania pieniężnego w sposób odbiegający od ogólnej zasady obowiązku świadczenia do rąk wierzyciela w miejscu jego zamieszkania (art. 454 § 1 kc), jest dla dłużnika dopuszczalne tylko wówczas gdy, najogólniej mówiąc,

z przyczyn od niego niezależnych nie może spełnić świadczenia bezpośrednio wierzycielowi (art. 467 kc). Tak więc dotyczy tych sytuacji, w których dłużnik nie kwestionuje swojego długu i obowiązku świadczenia i chce wykonać zobowiązanie, a z przyczyn od siebie niezależnych nie może uczynić zadość swemu obowiązkowi albowiem: nie wie komu ma świadczyć, nie wie gdzie jest wierzyciel, wierzyciel nie posiada zdolności do przyjęcia świadczenia, istnieje spór między wierzycielami o to, który z nich jest uprawniony do odbioru świadczenia, wierzyciel odmawia przyjęcia świadczenia. Co oczywiste, dłużnik nie może skutecznie wykonać zobowiązania w sposób zastępczy, jeżeli istnieje możliwość wykonania zobowiązania w formie podstawowej, tj. bezpośrednio wierzycielowi. W rozpoznawanej sprawie S. K. nie tylko nie wykazała aby spełnienie świadczenia pieniężnego do rąk uczestnika było niemożliwe, lecz przyznała wprost, że nie chce tego uczynić albowiem uważa, że świadczenie to uczestnikowi się nie należy. Tak więc, przesłanką złożenia świadczenia do depozytu sądowego nie jest wola wnioskodawczyni zwolnienia się z zobowiązania, ale chęć uniknięcia negatywnych konsekwencji związanych z odmową spełnienia świadczenia (np. w zakresie zapłaty odsetek za zwłokę) na wypadek gdyby sąd w wydanym orzeczeniu uznał, że S. K. zobowiązana jest jednak zapłacić sporną kwotę uczestnikowi. W ocenie Sądu Rejonowego, wątpliwości dłużnika co do tego czy po jego stronie istnieje dług, a zatem czy obowiązany jest świadczyć na rzecz wierzyciela nie mogą stanowić podstawy do skutecznego złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, o ile wierzyciel nie odmawia jego przyjęcia. Tym bardziej jeżeli, jak w sprawie niniejszej, chodzi o świadczenie, którego spełnienia wierzyciel od dłużnika żąda.

Dlatego też wniosek podlegał oddaleniu.

S. K. wniosła apelację od powyższego rozstrzygnięcia, zarzucając naruszenie art. 467 pkt 4 kc w zw. z art. 5 kc, poprzez przyjęcie, że sytuacji, w jakiej znalazła się wnioskodawczyni, nie da się rozwiązać poprzez skuteczne złożenie do depozytu sądowego.

W oparciu o wskazany zarzut domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał właściwej wykładni przepisów prawa materialnego dotyczących możliwości złożenia świadczenia do depozytu sądowego i prawidłowo przepisy te zastosował. Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia rozważania i argumenty Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Art. 467 kc stanowi, że poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego:

- 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela;
- 2) jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia;
- 3) jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem;
- 4) jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione.

Pkt 4 wskazanego unormowania, na który powołuje się skarżąca wyraźnie stanowi, że warunkiem określającym możliwość złożenia przez dłużnika świadczenia do depozytu sądowego jest niemożność spełnienia świadczenia i to uwarunkowana okolicznościami dotyczącymi wierzyciela. W sprawie zaś przedmiotowej, po pierwsze S. K. może zapłacić na rzecz (...) Spółki z o.o. w W. dochodzoną przez podmiot tę kwotę, a po wtóre brak zapłaty jest następstwem przekonania wnioskodawczyni, że dług nie istnieje. Nie może budzić zatem żadnych wątpliwości, że przesłanki ustawowe uwzględnienia wniosku nie zostały spełnione.

Podsumowując, należy jeszcze raz, w ślad za Sądem pierwszej instancji podkreślić, że instytucja złożenia świadczenia do depozytu sądowego służy dłużnikom, którzy chcą świadczenie spełnić w tym celu aby zwolnić się z długu, nie zaś deponowaniu przedmiotu sporu do czasu jego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 kc, wskazać zaś należy, że przepis ten stanowi podstawę obrony przed realizacją (wykonywaniem) prawa podmiotowego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, nie może natomiast stanowić samodzielnej podstawy dochodzonego roszczenia. Stąd też niemożliwe jest uwzględnienie żądania w oparciu o zasady współzycia społecznego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 kpc Sąd Okręgowy oddalił apelację.